

Forfatter: Aarestrup, Emil

Titel: THORVALDSEN.

Citation: Aarestrup, Emil: "THORVALDSEN.", i Aarestrup, Emil: *Emil Aarestrups samlede skrifter*, udg. af Hans Brix ; Palle Raunkjær , C. A. Reitzel, 1976, s. 27. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aare04val-shoot-workid57076/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: Emil Aarestrups samlede skrifter

THORVALDSEN.

MORGENSTUNDEN.

Guldharnisket Septembersolen gryer —
See, hvor den med den sidste Skumring strider!
I Purpur hyllet Øresundet glider
Til Hovedstaden for de danske Byer.

Charlottenborg! hvordan? I Glands fornyer
Sig dine Fløie, dine mørke Sider —
Og Hallandsaas? hvor festlig sig udvider
Din Baldachin af Himmelblaat og Skyer!

Hvad Høitid holdes? — Ei Kartøven dunder,
Ei Trommen hvirvler — Dybest Stilhed leirer
Sig rundt omkring — Jeg hører Musen svare:

Hvo støier vildt og frækt, naar man beundrer?
En Konstens Drot er draget ind; ham feirer
Den danske Morgen med sin Skjønhedsskare.

MUSEET.

Ofte har Armod rakt sin Skjærv, at fremme
Pragtbygninger — ei spurgtes om den vilde —
Den Bygning, vi vil bygge, er kun lille,
En Kube kun, et Skjønheds Honningjemme.

Ræk da en hjælpsom Haand Enhver herhjemme!
Giv eders Skjærv — og lad jer ei forvilde —
I Alle, som i Hjertet føler stille
For Konstens ædle Sprog et dunkelt Nemme.

Det er ei blot til de studeerte Hjerner,
Eiheller blot til Mænd med Baand og Stjerner,
Skjønhedsgudinden kaster sine Blikke —

Almuens Barn, hvis Kræfter Ingen maalte,
Har hun af Sødnen, hendes Øie straalte,
Som oftest ladet allerdybest drikke.

OPFORDRING

Raab Hurra kun fra Øster og til Vester!
Bring Fakkeltog, drik Skaaler over Skaaler!
Benaad ham kun med Tifler og med Straaler,
Og byd til Bords ham med et tusind Gjæster —

Indret de prægtigste af alle Fester,
Gjør Alt, hvad Kongen og hvad Folket taaler —
Med Tankeblid den store Sværm han maaler;
Alt det er saare godt; dog Noget rester.

O kan du, danske Sommer, endnu finkle
Med nogle Nætter, varme, stjernedunkle,
Med nogle Dage, blomsterfyldte, klare —

Skjænk ham de deiligste, som Norden skabte!
Prøv at erstatte, hvad i Syd han tabte,
Og i det gamle Hjem ham at bevare!

BEVIDNELSE.

Tro ei, at det er Kjøbenhavn alene,
Der jubler til den store Konstners Ære;
Vel kunde Landets Børn ei alle være
Tilstede just med Sang og Flag og Grene,

Ved hin Velkomstens præligskjønne Scene —
Det Vidne tør dog Musen dristig bære:
At samme Følelser vi Alle nære,
Og lige hjerteligt det Alle mene.

Saavidt som Danmark grønnes under Lide,
Er ingen Sjæl, som ikke byder Gjæsten
Velkommen atter i det gamle Thule!

Ja, selv Philistren lægger taus tilside
Det Blad, der har beskrevet Folkefesten,
Og kan ei en Begeistringstaare skjule.

DET EGENTLIGE

Hvad var det Mærkeligste dog ved Sagen?
Hvad var det Frydeligste dog ved Klangens?

Det os mest Gribende ved Velkomstsangen,
Og det mest Straalende paa Høitidsdagen?

Det var — hvortil man snart igjen see Magen! —
Det Ideales Seier over Trangen,
Det Ædles sikkre Høide over Rangen,
Og en Forstummelse af Hverdags-Klagen.

Det var ei nogen Jublen hen i Taaget,
Ei noget Skraal af sammenløbne Drengene,
Det Folkeraab, som lød og endnu lyder;

Det var det S a n d e, som vil ud med Sproget,
Det ubevidste S k j ø n n e, der, om længe,
Uændset holdt tilbage, dog tilsidst udbryder.
